

τούλαχιστον μία δημέρα πρὸς ἐπισκευὴν αὐτοῦ σαμενὶς έλοι, καὶ ἐγὼ ἐκάθησα ἀπέναντι αὐτοῦ οἱ διάφανοι τευχοὶ τους θήσαν προστηλωμένοι πάντοτε εἰς ἔμβη, καὶ ἐφαίνετο ὡς· νὰ μοὶ διεύθυνε πᾶν δὲ τι τρυφερὸν ἔνυποντευτον τίς τὸν ουνδεύει, φιλάτατη Ναθαΐα; οἱ ἡγεμόνης διὰ νὰ ἀπορύγω τὴν περιέργειαν ταῦτην τῶν ἄλλων· ηθελε πλησίον μου. Ἡ καρδία μου ἐπαλλεσθεῖσαν δημοσίην ἔμεινεν διάφορος· ηθανόμην ἔμεινεν πρὸς αὐτὸν ὑπὸ τούς δικασταράτους δικαιώματος δυνάμεως· θεοβατίως τὸ ἐνόργενον ἤδη!

— Ἀναγκωρίστε αὔτον, Κυρία;

— Μάλιστα, Μυλόρδε, ἀπεκρίθην, θεωροῦσα τὸν μεγαλον δρόμον, στοις ἔχαντο εἰς τὸν ὄριζοντα. Διατήστω ταχίσια;

— Φιῦ, ἐθερύνθην πολὺ· πρέπει διότι μὲ περιμένουσιν!

Οἱ λόγοι οὗτοι μοὶ ἵπανθρεφον τὸ παρελθόν· τὸν ἐγκατέλειψα, μία τῶν Κυρίων ἐκάθητεν εἰς τὸ κλειστὸν μυζηλὸν καὶ ἔγραψεν, αἱ ἄλλαι τὴν διεδέχθησαν ἀλληλεδιαδόχως, ἐγὼ δὲ ἐφοδούμην καὶ ηθελα νὰ τὰς μιμηθῶ. Οἱ θεῖοι μου μὲ παρεκάλεσε πολὺ, ζητηγούσαντο τοιουτόρπως διτεθειμένη, ὥστε εὐκόλως ἐνέδωκα. Ποιεὶ δὲν εἶχον τόσην καθαρὰν ἐκφραστιν, ποιὲ δὲ φωνῆ μου δὲν ητον θελτικοτέρα. Οἱ κόμης Βέτων καθήμενος παρὰ τὸ τλευρόν μου, δὲν μοὶ ωμίλει ποσῶς, πιὴν ἐφάνετο συμμετέχων δλῶν μου τῶν ἐντυπώσεων.

Χριωστῶ πολὺ εἰς ταῦτην τὴν δημέραν! εἴται δημόη, καθ' ή, ἐμεινον ἐντυπωμένα δλα τὰ καθ' ἔκαστα εἰς τὴν καρδιάν μου, ή μόνη μέχρι τῆς σήμερον, ή ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος.

Περιδιεβάσαμεν εἰς τὸ δάσος, δὲν Αρθουρὸς μοὶ προσέφερε τὸν βροχίονα του, ή συναναστροφὴ ητον γενικὴ καὶ περιεστρέφοτε ἐπὶ τῶν χιλίων μηδαμινῶν ἐκφράσεων ἐκείνων αἱ δόποισι σχηματιζούν τὰς πνευματωδεστέρας ὅμιλίας· τέλος ἐστράφη εἰς τὸ αἰώνιον τοῦτο ἀντικείμενον, τὸ παριστανόμενον φέποτε διὰ τοὺς τρόπους νέου, διότι καθεὶς ζωγραφίζει δὲ τις αἰσθάνεται, ωμίλησαν περὶ ἔρωτος· έσιώπων, δὲν Λόρδος Ετῶν μὲ δηρώτησα περὶ τῆς γνώμης μου.

Δέντεπέφερε κάμμιαν.

« Ἀληθῶς Κυρία; Πῶς! δὲν σκέπτεσθε ὡς ἐγώ! δὲν πιστεύετε διτε εἰς τὸν δημέτερον αἰῶνα οἱ αἰνθρωποι ἐνδιδούσι πολὺ εἰς τὸ πάθος, τούλαχιστον ἐκεῖνοι, οἵτινες δύνανται νὰ τὸ αἰσθανθῶσι; δὲν μὲ μέλλει περὶ τῶν λοιπῶν ἐξετάσατε πέριξ καὶ δὲν θέλετε ιδεῖ, εἰμὴ ἐρῶντας.

— Ερῶντας! δχι, Μιλόρδε, ἀνθρώπων εὐγενεῖς τίποτε περιπλέον.

Κυρία, εἶθε ἀδίκος, καὶ δὲν ἀμφιβίλλω διτε πρέπει πρὸ πντὸς ἄλλου νὰ ἐκτιμήσητε τὸν ἀληθῆ ἔρωτα. δύνανται τις νὰ σᾶς ἀγαπησῃ ἄλλως;

Καὶ τὸ βλέμμα του ητο τρυφερώτατον! ἐπανέλαβε μὴ μὲ ἐκλάβητε ὡς τινὰ ἀμύδιον, δὲν ἀγορεύω ποτὲ, ποτὲ δὲν ἡγάπησα! Ματαίως ζητῶ τὴν γυναικὸν ητοις μοὶ ἀρμόδιοι μέχρι τῆς στιγμῆς ταῦτης δὲν ἀπήντησα εἰμὴ φιλοκαλία, φραντασία, κανέν τολμητές καὶ σκουδίσιον ὅτανίς ἐπεκαλοῦμαι δλας δυνάμεσι τὸν ἄγγελον ἐκεῖνον, διτε μέλλει νὰ μὲ ἐπιναρέρη εἰς τὴν ζωὴν! Οκοιον θησαυρὸν ἀφος ώτεω; τῷ φυλάττω! πόσου